

Arrest

nr. 200 764 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 9 oktober 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, treedt op 23 januari 2014 te Santo Tomas (Filipijnen) in het huwelijk met P.P., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 26 maart 2014 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Manilla een visumaanvraag in type D (lang verblijf) in haar hoedanigheid van echtgenote van P.P. Op 12 september 2014 wordt een beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Deze beslissing wordt herzien en op 17 november 2014 wordt de verzoekster het gevraagde visum afgegeven.

Op 13 mei 2015 meldt verzoekster zich aan bij het gemeentebestuur van Erpe-Mere om zich te laten inschrijven. Zij wordt in het bezit gesteld van een attest bijlage 15 dat haar voorlopig verblijf dekt tot 26 juni 2015.

Op 2 juli 2015 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 18 juni 2020.

Uit gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoekster sinds 3 juli 2015 niet meer is ingeschreven op hetzelfde adres als haar Belgische echtgenoot.

Op 19 november 2015 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van Dendermonde de echtscheiding uit tussen verzoekster en P.P.

Met een schrijven van 14 januari 2016 wordt verzoekster verzocht om in het kader van artikel 42^{quater}, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) binnen de maand na de kennisname van dat schrijven nieuwe bewijsdocumenten over te maken met betrekking tot haar huidige situatie, meer bepaald recente bewijzen als werknemer, als zelfstandige of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en desgevallend het bewijs dat zij in een schrijnende situatie verkeert. Tevens wordt verzoekster er in dit schrijven op gewezen dat in zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, deze ook kunnen worden voorgelegd. De verzoekster neemt van dit schrijven kennis op 20 januari 2016.

Uit een fax van 2 maart 2016 van de gemeente aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster de volgende stukken heeft overgemaakt:

- werkloosheidsbewijs van de RVA van 2 februari 2016 voor de inactiviteitsuren;
- arbeidsovereenkomst dienstencheques van 2 februari 2016;
- intentieverklaring arbeidsovereenkomst dienstencheques van 2 februari 2016;
- vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 november 2015;
- verzetsakte tegen voorgaand vonnis waarin gevraagd wordt om de echtscheiding uit te spreken op een andere grond;
- attest van klachtneerlegging van 29 juni 2015.

Op 22 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest nr. 176 268 van 13 oktober 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 18 mei 2016 dient de advocaat van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende stukken in, waaronder processen-verbaal uit 2015 opgesteld door de lokale politie van Ninove en een brief van de procureur des Konings dat er geen gevolg kan worden gegeven aan deze zaak aangezien de feiten strafrechtelijk gezien geen misdrijf uitmaken.

Op 25 januari 2017 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 19 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.01.2017 werd ingediend door:

Naam: P. F.

Voorna(a)m(en): J.
Nationaliteit: Filipijnen
Geboortedatum: (...)1991
Geboorteplaats: L.
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, § 2, 1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; ...'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 1° en artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond zich bij de referentiepersoon te voegen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet meer samenwonen en geen koppel meer vormen. Er werd een bijlage 21 betekend aan betrokkene d.d. 22.03.2016 aangezien zij niet meer samenwoont met haar echtgenoot en er geen gezinsleven meer mee onderhoudt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat niet meer voldaan is aan het gesteld in het art. 40bis§2, 1° Vw. omdat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot.

2.

Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat immers het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

3.

Dat daarnaast het horen van verzoekster in casu uitermate belangrijk is gezien verzoekster wel degelijk het slachtoffer was van geweld in de familie.

Verzoekster was genooddaakt de gezinswoning te verlaten omdat haar echtgenoot haar mishandelde, water over haar goot terwijl ze sliep, haar vernederde, haar dwong seks met hem te hebben, haar niet toestond om te werken,

Verzoekster heeft alles in het werk gesteld om haar huwelijk te redden en bij haar echtgenoot terug te keren. Hun relatie verliep telkens in het begin weer goed maar haar echtgenoot herviel in zijn oude patroon.

Verschillende politietussenkomen waren noodzakelijk.

Dat dient te worden vastgesteld dat op 20 april 2016 verzoeksters raadsman verweerder nog bijkomende stukken heeft overgemaakt waaruit blijkt dat verzoekster wel degelijk het slachtoffer was van intrafamiliaal geweld (cf. schrijven verzoeksters raadsman dd. 20.04.2016 + stukken + bewijs van verzending, stuk 2).

Uit het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015 blijkt dat haar echtgenoot aan de politie en aan verzoekster te kennen geeft dat verzoekster van hem moet houden en hem moet graag zien of dat ze anders uit het land zal gezet worden. De politie stelt dat er met hem niet te praten valt en beschrijft hem als betwetering en in dronken toestand (cf. stuk 2).

Verzoekster heeft op 28.06.2015 tegen haar echtgenoot klacht ingediend bij de politie van Erpe-Mere. Uit het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015 blijkt duidelijk dat haar echtgenoot een autoritaire en dominante persoon is t.a.v. verzoekster, die hem enkel en alleen moet gehoorzamen.

Verzoekster stelt vast dat verweerder, alvorens verzoekster de bijlage 20 te betekenen, geenszins heeft rekening gehouden met de vaststellingen van de politie aangaande verzoekster en haar echtgenoot, vermeld in het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015, hem door verzoeksters raadsman overgemaakt dd. 20 april 2016.

Dat verweerder heeft nagelaten in de bijlage 20 te motiveren waarom met de vaststellingen van het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015 geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de motiveringsplicht ;*
- de hoorplicht ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- de rechten van verdediging.*

Er wordt tevens gewag gemaakt van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet gehoord werd voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat zij daartoe door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging had moeten worden uitgenodigd. De verzoekende partij voert verder aan dat zij wel degelijk het slachtoffer was van geweld in de familiale omgeving.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen aangenomen worden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van de verzoekende partij heeft besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen verrat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

“(…)”

Terwijl artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds sedert 03.07.2015 niet langer samenwoont met haar Belgische echtgenoot, zijnde nauwelijks een dag na de afgifte van haar F-kaart. Terwijl bij vonnis van 19.11.2015 de echtscheiding tussen betrokkene bevolen.

Bijgevolg werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht vastgesteld dat toepassing kan gemaakt worden van artikel 40bis, §2, 1° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij levert in haar enig middel kritiek op het feit dat zij niet werd uitgenodigd om te worden gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst hierbij naar artikel 41 van het EU-Handvest.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Dit standpunt werd uitdrukkelijk bevestigd door de Raad van State in haar arrest nr. 233.719 dd. 03.02.2016.

Verweerder benadrukt verder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

"Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van

de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad naar aanleiding van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure.

De verzoekende partij kan aldus niet ernstig betwisten dat haar wel degelijk ruimschoots voorafgaand aan de bestreden beslissing de redelijke mogelijkheid werd verschaft om alle nuttige elementen aan te voeren, inzonderheid bewijzen nopens het voorgehouden intrafamiliale geweld.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

In zoverre de verzoekende partij gewag maakt van beweerde mishandelingen door haar ex-echtgenoot, benadrukt verweerder dat deze elementen reeds onderzocht worden in het kader van de intrekking van haar F-kaart.

Verweerder merkt op dat het feit dat verzoekende partij het slachtoffer zou geweest zijn van partnergeweld geen invloed kan hebben op de beslissing om een aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar echtgenoot toe te kennen.

Partnergeweld kan enkel worden aangehaald in het kader van een intrekking tot verblijf, zoals in casu ook is gebeurd. De verzoekende partij heeft geen daadwerkelijke bewijzen voorgelegd als zou zij zich in een schrijnende situatie, zoals bedoeld in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet bevinden.

De kritiek van verzoekende partij is niet gericht op de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende besloten te worden tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Waar verzoekster aanvoert dat niet wordt gemotiveerd “*waarom met de vaststellingen van het P.V. nr. GF003012/15 dd. 28.06.2015 geen rekening*” werd gehouden, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze feitelikheden reeds in rekening werden gebracht bij het nemen van de beslissing van 22 maart 2016 tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), waartegen het beroep verworpen werd bij arrest van deze Raad nr. 176 268 van 13 oktober 2016. De bijkomende stukken die verzoekster via haar raadsman op 18 mei 2016 heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die onder meer dit proces-verbaal betreffen, werden niet in het kader van huidige aanvraag voorgelegd en hebben eveneens betrekking op de feiten die reeds in aanmerking werden genomen in het raam van de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Bij deze stukken zit tevens een brief van de procureur des Konings van 22 februari 2016 aan de raadsman van verzoekster waarin wordt meegedeeld dat de feiten strafrechtelijk gezien geen misdrijf uitmaken en dat de zaak zonder gevolg wordt geklasseerd.

Alleszins kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij in de nota vooreerst aanvoert dat deze elementen reeds werden onderzocht bij het nemen van de beslissing van 22 maart 2016 en vervolgens dat partnergeweld enkel kan worden aangehaald in het kader van een beëindiging of intrekking van het verblijf zoals voorzien in artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Dit artikel is *in casu* niet van toepassing omdat de eerste bestreden beslissing een weigering van verblijf betreft op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Bijgevolg diende over dit proces-verbaal niet gemotiveerd te worden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.2. Verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht maar laat na om concrete kritiek te uiten op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg toont zij niet met concrete gegevens aan in welk opzicht zij de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze zij de materiële motiveringsplicht door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.3.3. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-

141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag van 25 januari 2017 alle documenten heeft kunnen voorleggen die zij wenste. Verzoekster voert in het middel aan dat zij gehoord had moeten worden over het familiaal geweld waarvan zij het slachtoffer was, de politietussenkomsten, het PV van 28 juni 2015 en haar klacht tegen haar echtgenoot.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster de elementen over de relatie met haar (ex-)echtgenoot reeds heeft meegedeeld aan het bestuur in het kader van het onderzoek naar de beëindiging van haar verblijfsrecht in februari-maart 2016, en ook daarna, middels een fax van haar raadsman van 18 mei 2016. Het bestuur was bijgevolg op de hoogte van deze elementen en heeft toch de bestreden beslissing genomen. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat, was zij hierover nog eens gehoord geweest, het bestuur tot een andersluidende beslissing was gekomen. Tevens wordt erop gewezen dat in het kader van een beslissing op grond van artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet voorzien is in uitzonderingsgevallen voor bijzonder schrijnende situaties, zodat verzoekster ook hier in gebreke blijft om aan te tonen welke invloed deze informatie had kunnen hebben op een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 41 van het Handvest wordt *in casu* niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de hoorplicht of van de rechten van verdediging aangetoond.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel : Schending van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 74/13 Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging

Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent de duur van haar verblijf, haar gezinsbanden in België, haar gezondheidstoestand en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw., rekening hield met verzoeksters langdurig verblijf en tewerkstelling bij ACC Dienstencheques bvba in België (cf. stuk 4).

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen grondige afweging is gebeurd.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG;

- Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- De motiveringsplicht;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- De hoorplicht;
- Het redelijkheidsbeginsel;
- Het evenredigheidsprincipe;
- De rechten van verdediging.

Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde gehouden was verzoekende partij te horen alvorens de bestreden beslissing te nemen. De gemachtigde van de Staatssecretaris zou niet afdoende gemotiveerd hebben nopens art. 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in het kader van een weigering van gezinshereniging, rekening dient te houden met de aard en hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land herkomst.

De verweerder acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat het derde middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Waar de verzoekende partij zich wenst te beroepen op 17 van de Richtlijn 2003/86/EG, wijst verweerder erop dat: "... Europese richtlijnen in beginsel geen directe werking hebben. Een richtlijn heeft wel directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken" (R.v.V. nr. 91.043 dd. 06.11.2012).

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat dit het geval is, zodat zij niet aantoonbaar rechtstreeks op deze richtlijn te kunnen beroepen.

"Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voorts stelt de Raad vast dat de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt

"De Raad wijst erop dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn) geen directe werking toekomt, nu ze is omgezet in federale wetgeving, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet. De vermeende schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals in casu, werd omgezet in de interne wetgeving. De verwijzing naar de gezinsherenigingsrichtlijn is derhalve niet dienstig." (R.v.V. nr. 89 860 van 16 oktober 2012)

Tevens wijst verweerder er op dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de gezinsherenigingsrichtlijn.

Artikel 2, c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt:

"gezinshereniger": onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden;

Verzoekende partij wenst een gezinshereniging te verkrijgen in functie van haar Belgische echtgenoot, die evenwel geen onderdaan van een derde land is die wettig in België verblijft.

Ziek ook:

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is op de verzoekster. Artikel 1 van deze richtlijn bepaalt dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Artikel 2 c) van deze richtlijn bepaalt dat de “gezinshereniger” de onderdaan is van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.

In casu wenst de verzoekster gezinshereniging te verkrijgen met haar Belgische partner, niet met een onderdaan van een derde land die wettig in België verblijft. Zij kan zich bijgevolg niet met goed gevolg beroepen op de gezinsherenigingsrichtlijn.” (R.v.V. nr. 89 860 van 16 oktober 2012)

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekende partij kan voorts ook niet ernstig voorhouden dat zij diende te worden gehoord omtrent de duur van haar verblijf, haar gezinsbanden in België, haar gezondheidstoestand en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Ter zake herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing een antwoord vormt op de door verzoekende partij op 25.01.2017 ingediende gezinsaanvraag en dat verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken bij deze aanvraag en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Verzoekende partij had derhalve de kans om haar standpunt te verduidelijken en houdt ten onrechte voor dat zij nog bijkomend diende te worden gehoord.

Zie dienaangaande :

“Bijkomend moet worden aangestipt dat mocht uit de aanhef van het tweede middel moeten worden afgeleid dat verzoekster niet alleen het hoorrecht geschonden acht in toepassing van artikel 41 van het Handvest, maar eveneens het hoorrecht als algemeen nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoekster de mogelijkheid heeft gehad naar aanleiding van de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Ze werd in de mogelijkheid gesteld om het duurzaam en stabiel karakter van haar relatie aan te tonen. Het behoort tot de zorgvuldigheidsplicht van verzoekster om alle relevante informatie over haar relatie met haar Belgische partner aan verweerder over te maken. Verzoekster heeft hiervan gebruik gemaakt en verweerder heeft eveneens de door haar voorgelegde elementen in zijn motivering betrokken.

Ten overvloede kan uit de rechtspraak van het HvJ worden afgeleid dat het hoorrecht evenmin impliceert dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om de betrokkene, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan het bezwarend besluit, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij het besluit wil baseren (zie naar analogie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M. t. Ireland dictum en conclusie advocaat-generaal Wathelet van 25 juni 2014 in de zaak C-249/13 Boudjlida t. Préfet des Pyrénées- Atlantiques, §§’n79 en 82).” (R.v.V. nr. 134 898 van 11 december 2014)

Bovendien gaat verzoekende partij tevens voorbij aan het feit dat de bestreden beslissing geen eenzijdig door de overheid opgelegde maatregel is, doch een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door hem gevraagd voordeel te verlenen en een dergelijke beslissing niet is onderworpen aan tegenspraak (RvS 17 september 2001, nr. 98.879; RvS 15 juli 2008, nr. 185.402; cf. ook I. OPDEBEEK, *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat de uiteenzetting wat dit onderdeel van het tweede middel betreft hoe dan ook niet dienstig is.

Een schending van de hoorplicht kan niet worden weerhouden.

Verzoekende partij haalt verder een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen rekening hield met het ‘langdurig verblijf’ en de tewerkstelling van verzoekende partij.

Vooreerst benadrukt verweerder dat dat het ‘langdurig verblijf’ en de tewerkstelling van verzoekende partij niet onderzocht dienen te worden in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing gemotiveerd heeft over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

“Hierbij wordt artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Zie ook:

“Te dezen beperkt de verzoeker zich in het derde middel louter tot het citeren van deze bepaling, zonder evenwel in concreto uiteen te zetten waarom hij deze bepaling door de (bevelscomponent van de) bestreden beslissing geschonden acht.

Bovendien wordt er op gewezen dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op de hoogte was van het gezinsleven van de verzoeker met zijn Belgische echtgenote. Meer nog, de bestreden beslissing tot weigering van verblijf betreft een antwoord op de aanvraag om gezinshereniging van de verzoeker. In de beslissing tot weigering van verblijf wordt uiteengezet waarom de gemachtigde van oordeel is dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg blijkt uit deze component van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoeker.

Voorts brengt de verzoeker geen enkel concreet element naar voren met betrekking tot het hoger belang van het kind of zijn gezondheidstoestand waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan wel rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 175.509 dd. 29.09.2016)

“Te dezen kan de verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven dat zij met haar partner leidt. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt immers genomen volgend op en ter kennis gebracht door middel van hetzelfde instrumentum als de beslissing waarbij werd vastgesteld dat de verzoekster niet aan de wettelijke voorwaarden voldeed om een verblijfsrecht te kunnen genieten in functie van haar Belgische partner. Uit de motieven van deze beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dus wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat de verzoekster onderhoudt met haar partner, doch geoordeeld heeft dat niet blijkt dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden waarin artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet om in België een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg blijkt uit deze component van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het gezins- en familielevens van de verzoekster.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.” (R.v.V. nr. 172.873 dd. 05.08.2016)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.2.3.1. Waar verzoekster verwijst naar de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, wordt opgemerkt dat deze richtlijn van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Verzoekster beroept zich op haar (vroeger) huwelijk met een Belg, zodat deze richtlijn niet op haar van toepassing is. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Wat het hoorrecht en de rechten van de verdediging betreft, wordt verwezen naar hetgeen in het eerste middel werd gesteld.

3.2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wat betreft de tweede bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In het bestreden bevel wordt het volgende uiteengezet:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Verzoekster voert aan dat niet wordt gemotiveerd waarom geen rekening werd gehouden met verzoeksters langdurig verblijf in België en met haar tewerkstelling.

Er wordt opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit de hierboven weergegeven motieven blijkt dat rekening werd gehouden met kinderen (er zijn er geen), verzoeksters gezondheidstoestand (er is geen medische problematiek) en haar gezins- en familieleven (er zijn geen kinderen en de huidige beslissing houdt geen weigering van voortgezet verblijf in). Verzoekster betwist deze motieven niet inhoudelijk.

Verzoekster beperkt zich tot de opmerking dat rekening moest worden gehouden met haar langdurig verblijf en haar tewerkstelling, maar uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster toont niet aan dat de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In het bestreden bevel worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot dit bevel heeft besloten, met name artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet: het legaal verblijf van verzoekster in België is verstreken. Daarnaast wordt een afweging gemaakt van de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat, is de gemachtigde niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing daarvan wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET